ga Wenne leri ette tullemas. Kui De Kroa ſedda wähhäſt hulka näggi, arwas ta tedda ſurema leri eelkäija korpuſe ollewad; tahtis wiistöiſtkümmend tuhhat meeſt, ja kakskümmend nelli ſuurtükki wõtta; wasto minna, ja kümmagi ſiwa õtſa hobboſe wägge ſeäta, et waenlaeſega wõitelda: agga kindralid ei wõtnud koggoniste temma nõud, waid tahtſid omma kõrge kantſide tagga waenlaeſt odata, ja kantſides temmaga tappelda. Tahtis De Kroa ennaſt rämmutumaks nendega räkida, et ſedda neile tähhendada, kui pahha ja kartlik nende nõu; agga ſeiſid mehhed wasto, ja ütlid ennaſt parremine teädwad, mil, ja kus Wenne wäggi kõige wahwemaste sõddib ja wõidab, kui et üks wõera ma tullija ja minnija ſedda neile teaks, mõistaks ehk õskaks tähhendada. Ütles ſiis De Kroa: tehke ſiis kuida tahhate, ja koſtke ſellepärraſt kuida jõuate; minna wõttan omma sõnna, mis Keisrile ollen andnud, taggaſi; ſellepärraſt, et ma teiega kõrda ei ſa, ja kulutan teile ette: et ſe pihhotäis rahwaſt, teie ſuurt wäehulka, kui

teie nõud ei wõtta, mahhalõeb, ja teid nendega wangi wiib, kes ſawad üllejäma. Minge nüüd wastopannema, minna lähhän pealt watama.

Kuida De Kroa ette olli kulutand, nenda sündis ka. Karel tulli julgeste omma wähhäſe rahwaga kantſide ette; jookſis nende peäle tormi, ja pole tünni pärraſt olli ta kantſides Wenne wäega wõitlemas. Rumi kitſus ei andnud kõige Wenne wäele maad wõitelda, et ta wägga pakkil tõine tõiſe tagga ſeiſis, egga ka eddimistele, kes tulles ollid, ſanud abbi tehha; ja, kui üks Rootſi ſuretükki ehk püſſi kuul ſure ja päkſu troppi läks: ſiis tappis ehk hawas, kes teab? kui mitto meeſt kõrraga. Rootſi wäggi wõitles ühhes rinnas kui ſein, et sõa tõe ja ämmeti peäle wägga hästi õppind ja harjund olli, ja röhkus omma waenlaeſt mahha kui pillirogo. Olli ilm taplemiſe hakkamiſes waikne; agga pärraſt tulli paks lummeſaddu kange tulega, mis lund ja püſſirohho ſuitſu Wenne wäe ſilmi ajas, et tuul temmal wasto olli, ja olli ſiis Rootſil wõitmine kerge asi.